

Hivatkozási szám: Mü. 27/2014/10

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/617-2/2016
Érkezett:	2016 MÁJ 24.
Példány:	3
Melléklet:	3x 2 melléklet
Kezelőiroda:	15

Ügyszám : IV/617-2/2016.

[redacted] indítványozó , a panasz alapját képező peres eljárás felperese nevében és képviselőjében eljárva jogi képviselőnk, [redacted] útján – az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban : Abtv.) elsődlegesen a 27. § alapján, illetve amennyiben a Tisztelt Alkotmánybíróság szükségét látja, úgy a 28. §-ban biztosított jogkörében eljárva a 26. § (1) a) és b) pontja alapján , a 2016. április 14. napján kelt – és 2016. április 22. napján átvett – tájékoztatás alapján – határidőben - az alábbi

alkotmányjogi panasz indítvány kiegészítést,

hiánypótlást

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv. II. 10. 460/2015/ 10. számú ítéletének, továbbá a Szegedi Törvényszék 2. Mf.20. 194/2015/6. számú ítélete azon részének, mely kereseti kérelmünket elutasító része alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény VIII. cikk (5) bekezdését, a XIII. cikk (1) bekezdését, a XV. cikk (1) és (2) bekezdését, XVII. cikk (2) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) bekezdését, továbbá a II. cikkét.

I.

A tájékoztatóban foglaltak alapján pótolom az indítványozó által adott ügyvédi meghatalmazást eredetben (F/1. szám alatt csatolva). Továbbá csatolom az indítványozó által aláírt adatkezelési nyilatkozatot is (F/2. szám alatt csatolva).

II.

Kérelmünk indokolása kiegészítéseként az alábbiakat adjuk elő:

Panaszunk alapját képező , az ügy érdekében hozott döntések, ítéletek a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv. II. 10. 460/2015/ 10. számú ítélete, továbbá a Szegedi Törvényszék 2. Mf.20. 194/2015/6. számú ítélete [REDACTED] – a peres eljárás felperesének – indítványozónak Alaptörvényben biztosított jogait sértik.

Jelen esetben a fentiekben meghatározott ítéletek, illetve a felülvizsgálatkor alkalmazott jogszabályi rendelkezések azok, melyek az Alaptörvényben a fentebbiekben meghatározott alkotmányos jogait sértik indítványozónak úgymint az Alaptörvény VIII. cikk (5) bekezdésében meghatározott egyesülési jogot, a XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogot, a XV. cikk (1) és (2) bekezdésében foglalt egyenjogúság követelményét és diszkrimináció tilalmát, XVII. cikk (2) bekezdésébe foglalt munkavállalói és munkaadói együttműködési jog körében értékelendő kollektív szerződéskötéshez való jogát, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, továbbá a II. cikkben által védett emberi méltóságát.

Az ügyben folytatott bírósági eljárásban történt az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása feltétel is teljesül meglátásunk szerint jelen panaszunk kapcsán a Kúria ítéletéhez kapcsolódóan, konkrétan A közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény(a továbbiakban : Kjt.) 66. § (7) bekezdése és 13. §-a Alaptörvény ellenessége okán. A Kúria ítéletében a Kjt. 66. § (7) bekezdése alapján a Kjt. 2. § (2) bekezdésére és 13. §-ára tekintettel semmisnek mondta ki – Alaptörvény VIII. cikk (5) bekezdésével, XVII. cikk (2) bekezdésével és XV. cikk (1) és (2) bekezdésében foglaltakkal ellentétesen - a 06000/971-3/2013. ált. számú a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányság közalkalmazottai számára kiadott Kollektív szerződés 15.1. pontját, mely kimondja, hogy a „közalkalmazott háromévenkénti kötelező magasabb fizetési fokozatba történő előresorolásakor az illetménytábla szerint számított garantált illetményre történő ráállást követően a munkáltatói döntésen alapuló illetményrészt bruttó 5000 forinttal kell megemelni”.

II. 1. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog sérelme

A panasz alapját képező bírói döntések sértik indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát.

Hivatkozunk arra, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. A tisztességes eljárás követelménye magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül. [legutóbb megerősítve: 8/2011. (II. 18.) AB határozat, ABH 2011, 49, 80-81.]

A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata.

A fentiekre tekintettel indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga sérült azáltal, hogy a Kúria a törvényi eljárásjogi szabályokat figyelmen kívül hagyva, saját jogalkalmazói hatáskörében mintegy jogot alkotva a Pp. szabályai fölé helyezte az 1/2014.(II.10.) KMK véleményt az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem befogadhatósága tekintetében.

Az I. és II. fokú határozatok alapján – meglátásunk szerint – a Pp. 358. § (2) bekezdésének értékhatárát tekintve kérelem előterjesztése nem volt lehetséges (erre csatlakozó felülvizsgálati kérelmünkben hivatkoztunk).

A Pp. kógensen rendelkezik a munkaügyi perek esetén a felülvizsgálat lehetőségéről, amikor kimondja:

„358. § (2) Nincs helye felülvizsgálatnak - a (3) bekezdésben foglalt kivétellel - ha a felülvizsgálati kérelemben vitatott érték, illetve annak a 24. §, valamint a 25. § (3) és (4) bekezdése alapján, továbbá a 25. § (3) bekezdésének az egyesített perekre történő megfelelő alkalmazásával megállapított értéke a teljes munkaidőre megállapított kötelező legkisebb havi munkabér (minimálbér) ötszörösét nem haladja meg.”

A felülvizsgálati kérelemben vitatott érték 135 200 forint, mely lényegesen kevesebb, mint a minimálbér ötszöröse, azaz a kógens eljárásjogi szabály alkalmazása esetén nem volt helye felülvizsgálatnak, azaz a Kúria azáltal már, hogy befogadta a felülvizsgálati kérelmet és tárgyalást tartott, megsértette indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát.

A felülvizsgálati kérelem előterjesztésére azon esetben volt lehetőség, amennyiben a Tisztelt Kúria a jogviszony módosulásának tekinti a felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati kérelemben szereplő jogvita alapját – viszont mint ez ítéletéből kiderült nem állt fenn - , mivel az értékhatártól való eltérésre csak akkor van lehetőség a Pp. szerint, ha

"358. § (3) A (2) bekezdésben meghatározott értékhatár alatt is helye van felülvizsgálatnak, ha
a) a jogviszony keletkezésének, módosulásának, megszüntetésének jogszerűsége, valamint a kártérítés, illetve a sérelemdíj iránti igény vitás,

b) a munkaviszonyból származó kötelezettségeknek a munkavállaló által történt vétkes megszegése miatt alkalmazott jogkövetkezmény vitás vagy

c) a fegyelmi vétség miatt vagy a méltatlansági eljárásban alkalmazott jogkövetkezmény vitás.”

A jogviszony módosulását mind a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban : Mt.) 58. §-a, mind a Kjt. 21. § (1) bekezdése alapján írásba kell foglalni, s ahhoz a felektől a kétoldalú elfogadás szükséges. Viszont jelen indítvánnyal érintett per tárgya tekintetében nem történt meg felperes kinevezésének módosítása, melyet felperes elfogadott volna, s bár a Kúria a befogadhatóság tekintetében jogviszony módosulásnak tekintette a kereset jogalapját, döntésében mégis arra hivatkozott, hogy az illetményelemek megváltozása – a munkáltatói döntésen alapuló illetményrész elvonása - nem a kinevezés módosítása, módosulása, azaz az indokolási kötelezettsége körében is megsértette indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmek befogadhatósága tekintetében ítéletének indokolásában hivatkozott A felülvizsgálati kérelem előterjesztésének a munkaügyi perekben irányadó egyes módosított szabályairól szóló 1/2014.(II.10.) KMK véleményre, mely szerint a „ munkajogviszony „módosulása” által érintett anyagi követelésen nemcsak olyan munkáltatótól származó juttatást kell érteni, amelyre nézve a felek között van megállapodás (munkaszerződés/kinevezés vagy annak részét képező külön megállapodás), hanem olyan juttatást is, amely munkaviszonyra vonatkozó szabály (Mt. 13. §) alapján jár (például pótlékok, szabadság pénzbeni megváltása, rendkívüli munkavégzés ellenértéke, utazási költségtérítés), vagy amelyet a munkáltató kötelezettségvállalása (Mt.16.§) biztosít (például prémium-, cafetéria-, költségtérítési, jutalom-szabályzat). Ezek ugyanis a munkajogviszony tartalmi elemét jelentik, hiszen akkor is a munkaviszony részét képezik, ha erről kifejezetten munkaszerződésbeli, egyéb megállapodásbeli rendelkezés nincs”.

Ezen KMK vélemény , illetve ez alapján a Kúria döntése a kérelmek elfogadásáról a Pp. 358. §-ának tekintetében (figyelemmel az Mt. és Kjt. már hivatkozott rendelkezéseit is) – meglátásunk szerint – már bírósági normaképzés, jogszabályalkotás, mely ellentétes az Alaptörvénnyel, a törvény előtti egyenlőséggel és a tisztességes eljáráshoz való joggal.

Feltéve, de meg nem engedve, hogy indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát nem sértette az eljárásjogi szabályokkal ellentétes felülvizsgálati eljárás , azon túl is az ítélet indokolása, mivel nem kellő alaposággal vizsgálta felperesi álláspontot, s ennek értékeléséről nem adott számot részletesen ítéletében a 2013. január 1-jétől 2013. július 31-ig terjedő időszak tekintetében indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát sértette. Ugyanez vonatkozik a Szegedi Törvényszék II. fokú ítéletére is az előbbieken megjelölt időszak tekintetében adott indokolásra.

Sem a Kúria, sem a II. fokú bíróság ésszerűen indokolni nem tudta azt, hogy a 2013. augusztus 1-je előtti időszakban – azaz a Kjt. 66. § (9) bekezdésének hatályba lépése előtt – a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megalapozott, Alaptörvénynek mindenben megfelelő, tisztességes eljárás valamennyi szabályát figyelembe vevő I. fokú ítéletében megfogalmazott indok (mely a jogszabályváltozás indokolásában a változtatás okát megadta), mely oknál fogva nem vehető figyelembe , holott erre mind indítványozó, mind az I. fokú bíróság részletes, megalapozott érveket adott elő, melyet sem a II. fokú bíróság, sem a Kúria kellő alaposággal nem vizsgált.

Tette ezt a Kúria és a Törvényszék annak ellenére, hogy az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.

Jelen esetben tehát az ítéletekben felhívott jogszabályokból – illetve ezáltal az ítéleti indokolásból – a jogértelmezés általános szabályainak megtartása mellett nem következnek az indítványozót marasztaló bírói döntések, így azok sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből levezetett indokolási kötelezettséget is, amely az ítéletek alaptörvényellenességét eredményezi meglátásunk szerint.

II.2. Az Alaptörvény VIII. cikk (2) és (5) bekezdésében meghatározott egyesülési jog sérelme

A Kúria ítéletével sértette az Alaptörvény VIII. cikkében foglalt szakszervezetek szabad tevékenységéhez foglalt jogát is azáltal, hogy az indítványozóra is vonatkozó kollektív szerződés 15.1. pontjának semmisségét kimondta , azaz korlátozta a kollektív szerződéskötés lehetőségének tekintetében a szakszervezetek tevékenységéhez való jogát – mely indítványozót közvetlenül érinti, mint a [REDACTED] tagját .

Az egyesülési jog a szervezethez való csatlakozás jogát is magában foglaló szabadságjog, így az alaptörvényileg biztosított volt indítványozó számára, hogy kollektív szerződéskötésre jogosult szakszervezethez csatlakozzon. A szakszervezetnek pedig alaptörvényi joga a szabad tevékenység, melybe beletartozik a kollektív szerződés megkötésének joga is, s ebből következően indítványozónak joga volt arra, hogy a szerződés 15.1. pontja alapján a plusz juttatást megkapja.

A Kúria a perben alkalmazott szerződési pont semmisségének kimondásával megvalósította az egyesülési jog sérelmét, de az előző pontban hivatkozott tisztességes eljáráshoz való jogot is sértette , mivel nem vizsgálta az indítványozó által hivatkozott azon előadást, hogy a munkáltatói döntésen alapuló illetményrészként az előresorolási, illetményváltozásról szóló értesítésekben feltüntetett illetményrész tartalma szerint illetménykiegészítésnek minősül, így az a Kjt. 67. § (1) bekezdése szerinti illetménykiegészítés, s ennek figyelmen kívül hagyásának indokát sem adta.

Itt kívánjuk megjegyezni, hogy helyesen állapította meg mind az I. fokon, mind a II. fokon eljáró bíróság, hogy a Kjt. 66. § (1) bekezdése szerint az illetménykiegészítés (így munkáltatói döntésen alapuló illetményrész sem) nem minősül garantált illetménynek, így abba nem számítható be.

Az egyesülési jog sérelme – meglátásunk szerint – azáltal valósult meg, hogy a Kúria semmisséget kimondó döntésekor figyelmen hagyta a szakszervezeti tagként szabadon tevékenység lehetőségével rendelkező indítványozó jogát, melyből következően a kollektív szerződésben foglaltak megvalósulására jogszerűen alapozhatta kérelmét indítványozó, s az abban előírt pénzösszegre jogosulttá vált, oly módon, hogy annak elvonására , beszámítására a jövőben

lehetőség nem volt. Tulajdonképpen a felek szerződési akaratát vette semmibe a Kúria a megsemmisítéssel és nem észlelte az általa indokként hivatkozott Kjt-beli pontok Alaptörvény-ellenességét sem, a bírói indítványozás lehetősége pedig fel sem merült döntése meghozatalakor.

II.3. Az Alaptörvény XVII. cikke (1) és (2) bekezdésében foglalt együttműködési és kollektív szerződés kötéshez való jog sérelme

A II. 2. pontban bemutatott jogsérelemhez szervesen kapcsolódóan jelent meg indítványozó ügyében keletkezett panaszolt Kúriai döntésben az egyesülési jogból származó kollektív szerződés kötéséhez való jog sérelme azáltal, hogy téves értelmezés, jogszabályi hézag önkényes kitöltésével, a perbeli juttatás tartalmi elemeit nem vizsgálva (csak azt nézve, hogy a munkáltató által kiadott dokumentumokban munkáltatói döntésen alapuló illetményként került megnevezve a juttatás , annak ellenére, hogy a kollektív szerződés szerinti, azaz nem egyoldalú munkáltatói döntésen alapuló juttatásról van szó) semmisítette meg a felek által megkötött szerződés perben releváns pontját , nem törődve a felek szerződési akaratával, azzal, hogy a felek a szerződés megkötésekor az adott pontot miként értelmezték, sértve ezáltal a szerződési szabadság elvét is.

Itt kívánjuk hangsúlyozni még egyszer azt, hogy amennyiben a T. Kúria vizsgálta volna tartalmilag a per tárgyát képező juttatást, azon esetben semmiképpen nem juthatott volna az adott pont megsemmisítésére.

Mindehhez kapcsolódik azon tény is, hogy a Kjt. 13. §-a indokolatlan kollektív szerződés tartalmára vonatkozó korlátozásával – meglátásunk szerint – szintén sérti mind az Alaptörvény VIII. cikkében, mind a XVIII. cikkében foglaltakat, azaz Alaptörvény-ellenes, s ezen jogszabályi rendelkezést alkalmazta a Kúria ítélete meghozatalakor.

Ezen cikk sérelme körében kívánunk kitérni a Kjt. 66. § (7) és (8) bekezdésének Alaptörvény-ellenességére, melyeket szintén alkalmazott a Kúria határozatának meghozatalakor, döntésének indokolása során. A Kjt. két hivatkozott bekezdése indokolatlanul korlátozza a kollektív szerződés kötés jogát, a szerződés tartalmának szabad meghatározása tekintetében indokolatlan megkötéseket rögzít, amikor csak a teljesítményértékeléshez kapcsolódóan ad lehetőséget a magasabb illetmény meghatározására, s tulajdonképpen semmibe veszi a munkáltató és a munkavállalók érdekeit képviselő szakszervezet megállapodását a magasabb illetmény lehetősége tekintetében. (Itt kívánjuk megjegyezni azon tényt is, hogy korábban a 239/2004. (VIII. 16.) Korm. rendelet rendelkezett a közalkalmazottak tekintetében megvalósítandó bruttó 6%-os keresetnövelésről, mely növekedés szintén felperes munkáltatói döntésen alapuló illetményrészében jelent meg, s tulajdonképpen az alapja is volt a Kollektív Szerződés vitatott, Kúria által semmisnek nyilvánított pontjának .)

A Kollektív Szerződésekkel kapcsolatban megjegyezni kívánjuk azt is, amit a Kúria teljesen figyelmen kívül hagyott (s ezt nem is indokolta a tisztességes eljárás követelményébe ütközően) , hogy a Kjt. 13. §-a, melyre mind a Kúria, mind alperes hivatkozott csak 2012. július 1-jétől lépett hatályba, azaz előtte lehetőség volt arra, hogy a munkáltató a kollektív szerződésben indítványozó számára plusz juttatásként biztosítsa a 4700-5000 forintos emeléseket 3 évenként. Azaz, feltéve, de meg nem engedve, még ha elfogadnánk is a Kjt. 13. §-ára hivatkozva a semmisséget – annak

ellenére, hogy meglátásunk szerint a jogszabályi rendelkezés Alaptörvény-ellenes - , az akkor is csak 2012. július 1-jétől lehet releváns, s visszaható hatállyal nem bír. Ebből következően a felperes számára a Kollektív Szerződés, a Korm. rendelet (Egyes központi költségvetési szervek, valamint a helyi önkormányzatok közalkalmazottait érintő 2004. évi bérpolitikai intézkedésről szóló 239/2004. (VIII. 16.) Korm. rendelet), a BM utasítások (A belügyminiszter irányítása alatt álló költségvetési szervek hivatásos állományú tagjai, köztisztviselői, közalkalmazottai, munkavállalói részére 2006. január 1-jétől a személyi juttatás terhére teljesítendő egyes kifizetésekről szóló 15/2006. (BK 8.) BM utasítás) alapján addig megállapított munkáltatói döntésen alapuló illetményrész nem lett volna beszámítható, elvonható, s a Kollektív Szerződés 15.1. pontja nem lett volna megsemmisíthető.

2012. július 1-jétől pedig hatályba lépett a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény, melynek kógens rendelkezéseire (15-17. §) tekintettel az alapper alperesének nem volt lehetősége egyoldalúan elvonni, beszámítani a garantált bérminimumra történő kiegészítés címén az illetményváltozásokról szóló dokumentumokban rögzítetten megjelenő munkáltatói döntésen alapuló illetményrészt, melyet szintén nem vett figyelembe a Kúria döntése meghozatalakor sértve a Pp. szabályait is és Alaptörvényben foglalt kötelezettségét is.

II.4. Az Alaptörvény XV. cikkében foglalt törvény előtti egyenlőség és diszkrimináció tilalmának sérelme

A Kúria ítéletének meghozatalakor – meglátásunk szerint – Alaptörvény-ellenes jogszabályként alkalmazta a Kjt. 13. §-át, mely sérti az Alaptörvény XV. cikkében foglalt megkülönböztetés tilalmát. Nevezetesen azért, hogy a közalkalmazotti jogviszonyban lévő személyek esetében szigorúbb szabályozást fogalmaz meg a kollektív szerződés tartalma tekintetében, mint az Mt. hatálya alá tartozó munkavállalók esetében. Ezen megkülönböztetés megalapozatlan és nincs alkotmányos indoka, viszont a rendelkezés alkalmazásának közvetlen kihatása volt indítványozó ügyére, azaz vele szemben a diszkrimináció megvalósult, mint a közalkalmazottak csoportjához tartozó személlyel szemben , ugyanis az Mt. hatálya alá tartozó munkavállalók csoportjára vonatkozó kollektív szerződéskötéssel kapcsolatosan nincs ilyen korlátozó szabály, azaz indítványozó hátrányos megkülönböztetésben részesült, mivel közalkalmazotti jogviszonya állt fenn.

„az Alaptörvény XV. cikk (1) illetve (2) bekezdésének rendelkezései között nincs éles határvonal. A XV. cikk (1) bekezdésének első mondata [...] több jelentésű. A jogrendszer rendező elveként tartalmazza az általános jogegyenlőségi szabályt, kimondja az egyenlőséget sértő kiváltságok tilalmát, és a jogrendszer mindenre vonatkozó azonos érvényesülését (ez utóbbi jogalkalmazói követelmény). Az általános jogegyenlőség követelménye az emberi méltósághoz való jogból – az emberek egyenlő méltóságából – ered, és ez elválaszthatatlan a diszkrimináció tilalmától.” {8/2015. (IV. 17.) AB határozat, Indokolás [106]}

Azaz hivatkozunk arra is, hogy a jelzett diszkriminációval megvalósul az Alaptörvény II. cikkének sérelme is, azaz indítványozó emberi méltósága is sérült az előző levezetésből következően.

A hátrányos megkülönböztetést [melyet az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése is tartalmazott] az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata a jogegyenlőség általános elvét megfogalmazó alkotmányi követelményként értelmezte. Határozataiban kimondta, hogy a tilalom elsősorban az alkotmányos alapjogok tekintetében tett megkülönböztetésekre terjed ki. Amennyiben a megkülönböztetés nem alkotmányos alapjogok tekintetében merül fel, a szabályozás alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha az az emberi méltósághoz való jogot sérti. E tekintetben az alkotmányellenesség megállapításának feltétele, hogy a jogalkotó által alkalmazott megkülönböztetés önkényesen, ésszerű indok nélkül tett különbség legyen az azonos szabályozási körbe tartozó jogalanyok között. [pl: 39/1999. (XII. 21.) AB határozat, ABH 1999, 320, 342, 343.; 45/2000. (XII. 8.) ABH 2000, 344, 347, 348.; 41/2007. (VI. 20.) ABH 2007, 551, 552, 558.]

Hivatkozni kívánunk arra az Alkotmánybíróság által tett megállapításra, hogy „A diszkrimináció-tilalom Alkotmánybíróság általi értelmezése az, hogy egy jogszabálynál meg kell tudnia indokolnia a jogalkotónak, hogy „a különbségtétel tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű okaként” elfogadható körülmény hívható fel. Legutóbb: Quaestor-ügy, 32/2015. (XI. 19.) AB határozat, Indokolás [91]. A „tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű ok” visszaköszön a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bíróságának Kamarája 2015. december 15-én a 78117/13. (Fábián kontra Magyarország) számú ügyben hozott határozata indokolásában, a Tny. 83/C. és 102/I. §-ai alkalmazásával kapcsolatban, az ún. kettős juttatás tilalmáról. Ennek az a lényege, hogy a Kormány által felhozott érvek alapján az a különbségtétel, amelyet a panaszos köztisztviselő sérelmezett a nyugdíjasok különféle csoportjai között az öregségi nyugdíjat illetően, nem alapul semmilyen objektív és ésszerű okon. Ugyanakkor ott egyezményben biztosított jogot illetően merült fel a diszkrimináció kérdése. [20] A jelen ügyben azt kellett vizsgálni, hogy a bírói döntésekben megjelenő az a normatartalom, amely minden más szempontból azonos helyzetben lévő, járulékfizető személyek között egyedül annak alapján tesz különbséget az ellátásra való jogosultságukat illetően, hogy az egyéni vállalkozói jogviszonyuk szünetel vagy megszűnt-e, összhangban áll-e az Alaptörvénnyel. [21] Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a diszkrimináció-tilalom e típusát illetően lényeges kérdés a csoportképzés. Ehhez ugyanis egyfelől meg kell jelölni az alkalmazott megkülönböztetést, hogy a jogszabály célja beazonosítható legyen. Ahhoz viszont, hogy megállapítható legyen, kik között tett különbséget a jogalkotó, már ismernünk kell az elérendő célt. Az Alkotmánybíróság a csoportképzés során nem kötheti magát a törvényhozó által választott megoldáshoz, hiszen vizsgálata során éppen arra keresi a választ, hogy a törvényhozó csoportképzése megfelel-e az Alaptörvénynek. Másrészt, a jogalanyok között nemcsak egy jogszabályon belül tehet különbséget a jogalkotó. Ezért olykor előfordul, hogy az Alkotmánybíróságnak több jogszabály tartalmát kell összevetnie, hogy megállapítsa, történt-e alkotmányértő megkülönböztetés. [22] Az Alaptörvény XV. cikke alapján a törvény előtt mindenki egyenlő, Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés nélkül biztosítja. A hátrányos megkülönböztetés tilalma az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogrendszer egészét átható alkotmányos alapelveként kapott értelmezést. A hátrányos megkülönböztetés tilalma nem jelenti minden megkülönböztetés tilalmát, a tilalom elsősorban az alkotmányos alapjogok terén tett megkülönböztetésekre terjed ki. Személyek közötti, alkotmányértő hátrányos megkülönböztetés akkor állapítható meg, ha valamely személyt vagy embercsoportot más, azonos helyzetben lévő személyekkel vagy csoporttal történt összehasonlításban kezelnek hátrányosabb módon. A megkülönböztetés pedig akkor alkotmányellenes, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó

(egymással összehasonlítható) jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne. Rámutatott az Alkotmánybíróság arra is, hogy az alapjognak nem minősülő egyéb jogra vonatkozó, személyek közötti hátrányos megkülönböztetés vagy más korlátozás alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha a sérelem összefüggésben áll valamely alapjoggal, végső soron az emberi méltóság jogával, és a megkülönböztetésnek, illetve korlátozásnak nincs tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka, vagyis önkényes {lásd összefoglalóan: 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]}. „

Ezen fenti érvelésnek meglátásunk szerint megfelel indítványozó esete. A Kjt. 13. § kizáró szabályában az Mt. kollektív szerződésre vonatkozó szabályához képest indokolatlan szűkítés jelenik meg, azaz a munkavállalók és közalkalmazottak tekintetében indokolatlan az adható juttatásban való megállapodásra vonatkozó szűkítés, mely által indítványozó diszkriminációja megvalósult, a sérelem összefüggésben áll indítványozó fentiekben hivatkozott alapjogaival, s emberi méltóságának sérelmével is.

II. 5. Az Alaptörvény XIII. cikkében foglalt tulajdonjoghoz való sérelem

Ezen alapjogi sérelem tekintetében fenntartjuk az alap panaszunk II.6. pontjában előadott indokolásunkat, azt kiegészíteni nem kívánjuk.

III.

Beadványunkban elsődlegesen az Abtv. 27. §-át jelöltük meg, kérve szükség esetén a 28. § szerinti megvizsgálását panaszunknak. Ugyanis az eljárással kapcsolatosan felmerülhet véleményünk szerint a Kjt. 66. § (7) bekezdésének és 13. §-ának Alaptörvény-ellenessége.

Azaz jelen esetben a normák koherenciája nem valósult meg, a Jat. 2.§ (4) bekezdés b) pontja alapján ugyanis „A jogszabályok megalkotásakor biztosítani kell, hogy a jogszabály ...illeszkedjen a jogrendszer egységébe, ”. A fent hivatkozott Kjt. rendelkezések meglátásunk szerint nem illeszkednek a jogrendszerbe, mivel az Mt. rendelkezéseivel és az Alaptörvénnyel ellentétesek, így az Alaptörvény R cikkébe is ütköznek, így ezen okból tisztelettel kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy – amennyiben lehetőséget lát rá – úgy vizsgálja panaszunkat az Abtv. 28 §-a alapján is.

Az Abtv. hivatkozott rendelkezése szerint :

„28. § (1) Az Alkotmánybíróság a 27. §-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytathatja.

(2) Az Alkotmánybíróság a 26. § alapján indítványozott eljárásban a bírói döntés alkotmányosságát is vizsgálhatja. ...

29. § **Az** Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.”

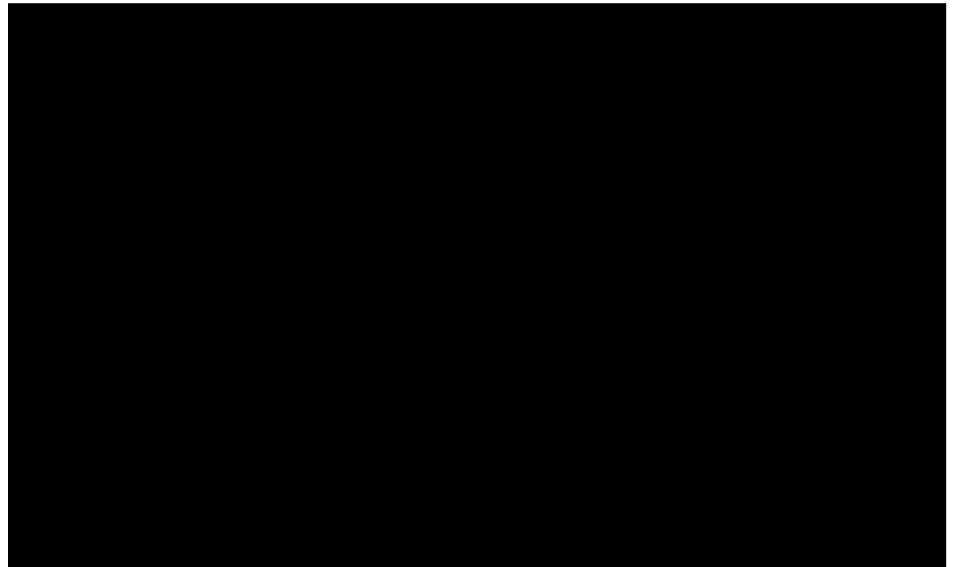
A 3/2013. (II. 14.) AB határozat pedig kimondja : „, Az Abtv. 52. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság által lefolytatott vizsgálat kizárólag a megjelölt alkotmányossági kérelemre vonatkozik. Ez a rendelkezés ugyanakkor nem érinti az Alkotmánybíróságnak - többek között - az Abtv. 28. § (1) bekezdésében meghatározott, hivatalból megtehető megállapításokra vonatkozó

hatáskörét. Az Abtv. 28. § (1) bekezdése lehetővé teszi az Alkotmánybíróság számára az átjárást a 27. § szerinti panaszból a 26. § szerinti panaszeljárársba. (Az Abtv. 52. § (2) bekezdésének szövegszerű értelmezése szerint az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában meghatározott eljárásban a 26. § szerinti normakontrollt lefolytathatja, de a 26. § alapján indult eljárásban a bírói döntést nem vizsgálhatná. Az Abtv. 52. § (2) bekezdésének az alkotmányjogi panasz rendszerére figyelemmel lévő értelmezése szerint viszont az Abtv. nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy az „átjárás” a másik irányba, a 26. §-ból a 27. §-ba is megtörténhessen.)”

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben levezetett indokolás alapján panaszunkat bírálja el, s annak adjon helyt.

Tisztelettel:

Szekszárd, 2016. május 19.

Mellékletek:

- F / 1. –ügyvédi meghatalmazás
- F / 2. – adatkezelési nyilatkozat